

Stichting Albanië Comité

Nieuwsbrief

FEBRUARI 2019

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

VOEDSELPAKKETTEN, ZWEETDRUPPELTJES, BEVROREN WATERVAL,
EEN "OUDE BEKENDE" EN PURE ARMOEDE:

"Met -10 graden en een hoop wind was het echt ijs- en ijskoud in de bergdorpen"

Rond de feestdagen verbleven Herman en Anne-Lise Lubbers ruim vier weken in het hulpverleningsgebied van de Stichting Albanië Comité Huizen, rond de Albanese bergdorpen Mushqeta, Krrabë, Ibë en Skutërrë. Terwijl de thermometer op vaderlandse bodem ruim boven nul aangaf, zakke de temperatuur in de Albanese bergen tot ver onder het vriespunt. Dat leverde prachtige foto's op van bijvoorbeeld een bevroren waterval bij Zali, maar voor de bewoners in de bergdorpen was het -en is het nog steeds- een beproeving. Een klein houtkacheltje geeft tegen de

avond een beetje warmte in de schamele huisjes als er eten wordt gekookt, maar de rest van de dag en nacht is het er ijzig koud. Dat hebben Herman en Anne-Lise ook nu weer aan den lijve ondervonden. Als vanouds trokken ze erop uit om op haast onbegaanbare weggetjes met verraderlijke kiezelsteentjes en diepe afgronden voedselpakketten te brengen naar de allerarmste gezinnen in de bergen, die zonder voedselhulp vanuit Nederland onmogelijk de winter door kunnen komen. Het was spannend of het benodigde geldbedrag ook dit jaar weer binnen zou komen. Een pakket met voor drie maanden meel, suiker, rijst, olie en andere eerste levensbehoeften, kost € 40,-. Vlak voor de Kerstdagen werd in de laatste Huizer Courant nog een oproep gedaan, omdat de bankrekening op dat moment nog verre van toereikend was. Op de valreep stond de teller op € 31.262,- van de benodigde € 36.000,-. Helaas net niet voldoende, maar toch reden voor dankbaarheid dat zo veel mensen een bijdrage hebben geleverd. Ook de komende maanden gaat de uitgifte van voedselpakketten door. Bijdragen daarvoor zijn dan ook nog steeds welkom op bankrekeningnummer NL97 RABO 0329 9600 08.

Om zoveel mogelijk families te kunnen ondersteunen, kregen de gezinnen die wat minder arm zijn in plaats van een heel voedselpakket de helft van de proviand. Daardoor hebben meerdere families een steuntje in de rug gekregen om de ijskoude wintermaanden door te komen,

Colofon

Stichting Albanië Comité
www.albaniecomite.nl

Voorzitter

Margreet Visser
tel. 035-2000103
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Lisanne van der Roest-Bor
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel & Dolf Kos
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Herman & Anne-Lise Lubbers
tel. 035-5263249
e-mail: famlubbers@albaniecomite.nl

Iedere maandagavond van 19.30 tot 20.30 uur staan vrijwilligers klaar om kleding en hulpgoederen in ontvangst te nemen bij het depot aan de linkerzijde van Garage Lubbers aan de Ambachtsweg 1 te Huizen (de kant van het tankstation aan de Eemlandweg).

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:
NL97 RABO 0329 9600 08
t.n.v. Stichting Albanië Comité

Armoe troef

terwijl de allerarmsten en de grote gezinnen op volledige voedselhulp mochten rekenen.

“Want met tien kinderen red je het niet met een half pakket”, legt Herman uit. “Toen we half december aankwamen, zijn we meteen de bergdorpen ingereden en met uitdelen begonnen”.

“Daarbij kom je niet op de gemakkelijkste wegen”, laat Anne-Lise een filmpje zien, met gevaarlijk smalle, afbrokelende kiezelpadjes langs metersdiepe steile afgronden ‘in the middle of nowhere’ van het weidse berglandschap. “Je kunt daar echt niet keren en je moet er ook geen tegenligger tegenkomen”, heeft de rit Anne-Lise dan ook de nodige zweetdruppeltjes gekost.

Onterecht in de gevangenis

Per voedselexpeditie werden 40 pakketten in de kofkerbak geladen om van deur tot deur af te leveren. Op plekken waar de auto niet kon komen of waar het te gevaarlijk was, werd een verzamelpunt afgesproken waar de bergbewoners het voedsel op konden halen. Met veel dankbaarheid zijn ook weer de door Huizers gemaakte schortjes, gebreide truien en mutsen, gehaakte dekens en gevulde schoenendozen in ontvangst genomen en de nodige hulpgoederen afgeleverd. Ook na meer dan een kwart eeuw hulpverlening zijn Herman en Anne-Lise nog steeds niet gewend aan de schrijnende nood onder de Albanese bevolking.

“Wat we gezien hebben is pure armoede”, kan Anne-Lise het niet anders omschrijven.

“We waren in Klojk om voedselpakketten uit te delen”, vertelt Herman. “Bij een gezin met een baby hingen er papieren luiers aan de waslijn te drogen. Die wassen ze dus, om opnieuw te kunnen gebruiken. In een ander bergdorp vertelde het dorpshoofd ons over een gezin waarvan de vader en zoon onterecht in de gevangenis zitten. In het huisje van deze familie stond echt helemaal niks. We waren van plan meel achter te laten voor brood, maar we hebben eerst maar gezorgd voor een oventje om te kunnen bakken”.

Ziek en depressief

Ook de bekende gezinnen werden bezocht, zoals de familie van de kleine Analisa die vorig jaar zomer dankzij het opknap- en schilderwerk van kerkelijke jeugd uit Huizen een prachtig vernieuwd huisje kreeg.

“Het ziet er na een half jaar nog redelijk netjes uit”, vindt Anne-Lise. “Ze zijn er zuinig op, al hebben ze geen geld voor schoonmaakmiddelen om het goed bij te kunnen houden. Met alleen water maak je toch minder grondig schoon.”

We waren ook op bezoek bij het doofstomme gezin, waar-

Gebreide dekentjes

van de dochter wel kan horen en praten en gelukkig naar school gaat. Dat doet ze ook in deze wintermaanden, terwijl ze echt een heel eind door de bergen moet lopen om er te komen. Ook hebben we Freda en haar familie bezocht. Haar moeder ligt nog steeds ziek en depressief op bed. Oma en Freda verzorgen het huishouden, waarvoor Freda helaas van school is gehaald. Nu wil Freda's vader haar uithuwelijken, zodat hij een mond minder hoeft te voeden. Freda is blij, omdat ze het ziet als een kans op een beter leven. Maar het is zó jammer dat ze haar school niet af heeft kunnen maken en dat ze ook geen kappersopleiding heeft kunnen doen, wat ze graag wilde”, vindt Anne-Lise het spijtig dat het meisje door gebrek aan onderwijs minder kans heeft op een betere toekomst.

Ijs- en ijskoud

In de winter is er niet veel te doen in de bergdorpen en is het voor de families een kwestie van proberen te overleven.

“Sommigen hebben een paar kippen of een koetje voor melk, maar dan houdt het wel op. Voor de koe hebben ze in de zomermaanden eten verzameld om de winter door te komen. Op hun landje valt nu niks te verbouwen en geld om naar een winkel te gaan hebben ze niet. Met rijst, meel en macaroni hebben ze tenminste te eten. Met -10 graden en een hoop wind erbij, was het echt ijs- en ijskoud in de bergdorpen. We zagen onderweg overal mensen hout kappen in de bossen, wat eigenlijk niet mag maar wat ze toch doen om in ieder geval nog een beetje brandstof te hebben. Ook probeerden ze de waterleiding te ontdooien, maar dat schoot niet echt op. In de huisjes was het verschrikkelijk koud. In Zali was de waterval zelfs bevroren. Zó mooi om te zien, maar het geeft wel aan hoe koud het was”, vertellen Herman en Anne-Lise.

Cadeaus voor de kindertehuiskinderen

Eten voor de winter

Voor 70% verbrand

Een "oude bekende" kruiste onverwachts hun pad, de inmiddels 21-jarige Emra. Als 3-jarig jongetje vond Anne-Lise hem in een luier op een stuk karton in de straten van Tirana. Tot zijn 14de werd hij verzorgd en opgevoed in het kindertehuis van het Albanië Comité in Musqueta. Daarna moest hij naar het staatskindertehuis en kreeg hij aansluitend een vervolgopleiding. Er was geregeld contact met hem, maar het laatste jaar was Emra een beetje uit het gezichtsveld geraakt. Hij bleek in een opvang te zitten, waar hij begeleid werd nadat hij bij een ongeluk flink verbrand raakte.

"Een sociaal werkster van deze organisatie belde ons op omdat zij en Emra graag met ons in contact wilden komen. Het ongeluk is gebeurd omdat er iets mis ging met elektra, zo begrepen we uit zijn verhaal. Hij is op zijn lijf voor 70% verbrand, heeft een half jaar in het ziekenhuis gelegen en moet nog verder geopereerd worden om zijn arm weer goed te kunnen gebruiken. We willen kijken of we financieel iets kunnen betekenen voor zijn operatie. Als hij z'n arm weer kan bewegen, kan hij op zoek naar een baan en weer voor zichzelf zorgen", hoopt Anne-Lise.

Beste tijd van m'n leven

"We zijn altijd contact met hem blijven houden, hebben hem vaak opgezocht en brachten altijd eten en kleding mee. Het laatste jaar zagen we hem niet meer, dus zijn we blij dat we hem weer op het spoor zijn. De sociaal werkster vertelde dat hij zaterdags en zondags een orthodoxe kerk bezoekt. Emra was een van de eerste kindertjes die we van de straat haalden. Het is jammer dat hij in het staatskindertehuis en later ook op de boarding-school niet de zorg heeft gekregen die hij nodig had. Hij werd op een gegeven moment losgelaten en kreeg verkeerde vrienden. Dat doet wel pijn, ja. Hij heeft veel mee-gemaakt. Structuur is belangrijk voor hem en ook dat hij

gestimuleerd wordt. Dan is Xhoi een heel ander verhaal. Ook haar hebben we van de straat gehaald, maar zij pakte de goede dingen op en zei van jongs af aan al: -Als ik later groot ben, ga ik in Amerika wonen-. En daar woont ze nu, geadopteerd door christelijke pleegouders.

Emra zei tegen ons: -De beste tijd van m'n leven was, toen ik bij jullie in het kindertehuis zat-. Gelukkig heeft hij nu begeleiding en een kerk waar hij heengaat. Ik gun hem zó een gelukkig leven", verzucht Anne-Lise. "Hij was zo blij dat hij ons weer zag..."

Disney-knuffeltjes

Behalve de voedselpakketten en hulpgoederen gaven ook de kilo's kaas opgetogen gezichten, evenals het speelgoed dat Herman en Anne-Lise op een kleuterschool in Ibë brachten.

"Als je dan ziet hoe blij die kinderen waren... Ze hebben natuurlijk niets en dan komen er opeens een paar Nederlanders met dozen vol speelgoed. We hebben zelfs weer een doos met Disney-knuffeltjes achtergelaten. Die kregen we twaalf jaar geleden van Westland Kaas", lacht

Kofferbak vol

Anne-Lise. "Ze hadden er destijds duizenden over van een actie en sindsdien delen we ieder jaar rond de feestdagen een doosje uit", laat ze een foto zien van een volle doos met de bekende kleurige figuurtjes.

Een kleine dokterspost in Krrabë werd blij gemaakt met ziekenhuisspullen, zodat de lege schappen weer gevuld zijn met medische hulpmiddelen. De dokterspost is noodgedwongen uitgegroeid tot een klein ziekenhuisje waar vijf verpleegbedden staan. Het Albanië Comité heeft gezorgd voor een wasmachine, zodat de beddenlakens ter plekke gewassen kunnen worden.

Feestverlichting

Verder hebben Herman en Anne-Lise een alleenstaande man in Zali aan huisraad geholpen, zodat hij tenminste serviesgoed heeft om van te eten.

Albanië Comité in De Brug

Op zondag 3 maart is de Stichting Albanië Comité te gast in de Ontmoetingsdienst van De Brug. Er zal een presentatie worden gegeven over het hulpverleningswerk en het een en ander worden verteld over de jongerenreis die aankomende zomer wordt georganiseerd. Er worden foto's en filmpjes vertoond en ook eigen ervaringen gedeeld. Het thema is Psalm 72, het Bijbelvers waarin de drijfveer van de stichting staat vermeld.

De Brug gaat bovendien drie weken collecteren voor het werk in Albanië. De deuren van gebouw Silo aan de Keucheniusstraat 36 te Huizen gaan om 10.00 uur open en om 10.30 uur begint de dienst. Voorafgaand en na afloop is er ruimschoots gelegenheid voor ontmoeting en gesprek.

“Toen ik in zijn huisje kwam, moest ik gewoonweg huilen”, bekent Herman. “Hij had echt helemaal niks, zelfs geen mes of een kommetje om iets in te doen. We hebben er eerst een bed gebracht met dekens en wat kleding. Ook zorgden we voor een fornuis, zodat hij wat warmte heeft en kan koken. En in het plaatselijke winkeltje hebben we boodschappen voor hem gekocht”.

“En zo bescheiden als hij was...”, merkte Anne-Lise. “Toen we hem vroegen wat hij wilde hebben, zei hij: -Ik ben al blij met wat eten-. Hij was overgelukkig met een paar schoenen.

We zijn in de afgelopen weken weer met de neus op de feiten gedrukt hoe arm de mensen in de bergdorpen zijn. Dat ze echt helemaal niks hebben. Wat een tegenstelling als je even in Tirana bent en daar alle feestverlichting ziet: regeringsgebouwen die feestelijk zijn ingepakt met grote strikken en metershoge kerstbomen vol lichtjes, terwijl de zwervkinderen ertussenin op straat liggen en ze in de bergdorpen zonder elektriciteit zitten. Tirana lijkt een wereldstad. Ik snap dat mensen uit het buitenland die daar rondlopen, denken: -Het valt wel mee-. Maar rijd maar eens een stukje verder de bergen in op de haast onbegaanbare wegen en zie hoe het daar een en al armoe is. Oplossen kunnen we het niet. Maar we proberen de mensen zo veel als mogelijk te helpen”.

Transport laden

Er staat weer een nieuw transport voor de deur. Het streven is vier keer per jaar hulpgoederen naar Albanië te brengen. Voor het laden van de vrachtwagen zijn helpen de handen altijd welkom. Zaterdag 23 maart staat vanaf 08.00 uur de koffie klaar bij Garage Lubbers aan de Ambachtsweg 1 in Huizen (ingang zijkant), om daarna aan de slag te gaan. Graag even aanmelden bij Henk Kriek via hkriek6@hotmail.com

Jongerenreis

Ook deze zomer staat er weer een jongerenreis naar Albanië gepland. De jeugd wordt van harte uitgenodigd van 26 juli tot en met 5 augustus de handen uit de mouwen te komen steken bij de Kinderbijbelweek en hulpverleningsprojecten. Op dit moment gaan er vier meiden en twee jongens mee en is er nog plek voor vier jongeren om op reis te gaan voor het goede doel. Opgeven kan bij voorzitter Margreet Visser.

Vacatures

Er is in het bestuur binnenkort een vacature voor een penningmeester. De stichting is op zoek naar een vrijwilliger die interesse heeft in cijfers en zich met zijn of haar kwaliteiten graag in wil zetten voor het hulpverleningswerk in Albanië. Uiteraard wordt het nieuwe bestuurslid helemaal ingewerkt. Ook is er behoefte aan een webmaster die de nieuwe website up-to-date kan houden. Geïnteresseerden kunnen contact opnemen met secretaris Lianne van der Roest-Bor.

Vrijwilliger verkoop

Vrijwilligers zijn onmisbaar voor het Albanië Comité. Gelukkig beschikt de organisatie over een flink aantal helpers. Zo zijn er vrijwilligers die op de maandagavonden kleding en goederen in ontvangst nemen, op maandag-, woensdag- en vrijdagochtenden kleding helpen uitzoeken, in Albanië helpen met renovatiewerkzaamheden en behulpzaam zijn bij het inladen van de vrachtwagen. Ook zijn er vrijwilligers die achter een verkoopkraam staan op markten, braderieën en tijdens feestdagen, en ervoor zorgen dat de kraam gevuld is met verkoopsulletjes. Het Albanië Comité is op zoek naar een vrijwilliger die de organisatie van deze verkoopmomenten op zich wil nemen. Belangstellenden kunnen bellen of mailen met Anne-Lise Lubbers.

Donaties via de bank

De Stichting Albanië Comité Huizen heeft een trouwe achterban van particulieren, bedrijven, kerken en overige instellingen die het werk financieel steunen. Dankzij deze donaties kan de hulpverlening onder de allerarmste gezinnen in de Albanese bergdorpen blijven voortduren. Daar is de stichting heel dankbaar voor. Herman en Anne-Lise Lubbers zijn als oprichters van het Albanië Comité een groot deel van het jaar ter plaatse om de diverse projecten te begeleiden. De stichting werkt voor 100% met vrijwilligers, waardoor gegarandeerd elke gedoneerde euro daadwerkelijk terechtkomt bij de mensen voor wie het bedoeld is.

Donaties via de bank vermelden geen adres van de gulle gever. Omdat het Albanië Comité graag een bedankbrief wil sturen aan degenen die een gift geven, zou het fijn zijn als de donateur zijn of haar adresgegevens in de omschrijving zou kunnen vermelden. Maar uiteraard zijn ook anonieme giften meer dan welkom.

